

Ede, 9 mei

Hoi lieve Lisan,

Jouw slechte droom bracht een storm aan associaties teweeg. Je schreef je zorgen te maken of de oude betekenis van 'samen' terugkomt en of we ons ooit weer verbonden kunnen voelen in elkaars fysieke aanwezigheid. Dat je soms bang bent, omdat je niet weet of dat ooit nog zo wordt. Ik wilde je vóór het weekend antwoorden, maar het lukte niet. Ik waag toch een poging een brief te schrijven.

Ik ben een zeemansdochter, nomadisch van bestaan. We verhuisden vaak, zelden ergens lang thuis.

Mijn ouders waren jong van jaren toen ze elkaar ontmoetten. Het leven had hen nog veel te leren en achteraf gezien waren ze niet echt klaar voor elkaar. Ons gezin was niet van 'samen'. Bij ons was 'op jezelf' de normaal. Dus toen wij de wereld in trokken was er werk te doen. Wij moesten 'samen' nog ontdekken. Hoe ziet samen eruit? Hoe doe je samen? Wanneer is iets samen? En hoe voelt het?

Ik heb 'samen' inmiddels leren kennen en het is prachtig!

Ik heb bijvoorbeeld een handvol lieve burens. We zwaaien, praten bij, lenen gereedschap en bekommeren ons om elkaar. We hebben een samen die me dierbaar is. Met jou voel ik me samen. Samen heeft helaas een nadeel. Als ik me heb verbonden, heb ik verdriet als de verbinding uit elkaar valt. 'Samen' draagt daardoor voor mij altijd een lichte dreiging in zich: de kans bestaat dat ik een verlies ga leiden dat me onherroepelijk pijn doet. Nu, door Covid-19, lijkt iedereen die dreiging te voelen. Samen kan ophouden en verbindingen zomaar wegvallen. Dat is onveilig toch?

Ja, veiligheid, laat het daar nou alsmaar over gaan.

In persconferenties, reclamespotjes en op affiches bij de supermarkt. Zelfs in gesprekken die ik heb op straat. Nu, door Covid-19, betekent veiligheid vooral 'vrij zijn van kans op besmetting'. Terecht, want besmetting geeft ernstige ziekte en kans op overlijden. Covid-19 zet daarmee ons vertrouwen in gezond-&vitaal-zijn mooi op losse schroeven. Dit virus laat zien dat het bijna ieders leven te grazen kan nemen. Dat is onveilig toch?

Geloof me, ik wil je niet somber maken en hoop dat je er nog bent.

Maar deze tijd, die zo morrelt alles wat ik voor normaal hield, laat me nadenken over wat ik zou moeten doen. Sociaal werkers praten vaak over 'eigen kracht'. Maar we voelen nu dat juist samen de ware levensader is, en dat we met 'kracht' het virus niet verslaan. Nog een: Regie Over Je Leven. Klinkt stoer hè, regie, maar welbeschouwd heeft het virus de touwtjes in handen.

Mijn slechte droom? Het menselijk bestaan blijkt heel breekbaar. Als sociaal werker mag ik daar meer oog voor hebben. Wat doet mensen goed die zich onveilig voelen? Hoe kan ik, zeker in coronatijd, van waarde zijn voor inwoners?

Genoeg gefilosofeer. Tijd om mijn zinnen te verzetten: het bijenhotel in de tuin inspecteren, jonge plantjes bemoedigend toespreken, de honden knuffelen en een snelle ovenshotel maken.

*Tot spoedig Lisan, met warme groet,
Ruth*